

Hồi Thứ Ba Mười Lăm

LÃO QUÁI NHÂN THẦN BÍ

Trên đường đến Thiên Nhân Sơn, Tiểu Tà ghé vào một quán nơi thị trấn nhỏ, để ăn mấy cái bánh bao mà Tiểu Tà rất thích.

Vừa ăn, Tiểu Tà vừa nhớ đến những ngày qua, từ khi đến Trung Nguyên đã gần hai năm rồi, nay ắt hẳn có nhiều thay đổi đối với những bằng hữu.

Tiểu Tà cứ mãi mê thả hồn vào những kỷ niệm và cười một mình theo từng diễn biến câu chuyện mà quên đi thực tại.

Đột nhiên, có một luồng gió tạt qua và một ông lão xuất hiện trước mặt Tiểu Tà. Ông lão thân hình cao lớn, tuổi ngoài chín mươi, y phục rách rưới bạc màu đã lâu, tóc trắng rồi bơ phờ che phủ cả khuôn mặt, nhưng đôi mắt lại sáng rực đầy khí lực của một đại cao thủ võ lâm.

Bằng giọng nói trầm, ông lão cất tiếng hỏi:

– Tiểu tử có phải là Dương Tiểu Tà không?

Trước sự xuất hiện đột ngột của ông lão, Tiểu Tà nhìn dò xét một lát rồi đáp:

– Đúng! Chính tại hạ là Dương Tiểu Tà.

Vừa dứt câu trả lời thì đột nhiên tay của ông lão vung lên chụp vào Tiểu Tà cực kỳ nhanh, nhanh đến nỗi không thể kịp thấy và Tiểu Tà chỉ có thể la lên một tiếng “A” nho nhỏ thì lập tức ngất xỉu rồi.

Ông lão đỡ Tiểu Tà lên vai và thoát đi như ánh sáng sao xẹt. Mọi người trong quán ăn rất kinh hoàng, há hốc miệng tưởng như đang mơ vậy.

Ông lão vác Tiểu Tà lướt đi như cơn lốc. Lần này đích thực Tiểu Tà đã chạm trán với một đại cao thủ võ lâm. Đây là lần đầu tiên Tiểu Tà bị đánh gục trong chớp mắt, dầu có muốn la cầu cứu cũng la không kịp và bị bắt đi trong hôn mê.

Không biết bao lâu, Tiểu Tà dần dần tỉnh lại, dụi mắt nhìn chung quanh rồi nhìn bản thân, xem xét vẫn không thấy bị thương, chỉ trên đầu hơi đau, có lẽ bị lão giá đánh lúc ở quán ăn.

Từ từ đứng lên. Tiểu Tà đưa mắt quan sát, thấy đây là một ngôi nhà cổ, vật dụng bàn ghế đều rất xưa.

Tiểu Tà nhẹ nhàng đi đến đẩy cửa bước ra ngoài, thì thấy một khu vườn rất rộng, có những cây cổ thụ thân rất lớn và tán lá che cả một vùng. Phía dưới có những bụi ho và cỏ dại, dây leo mọc chằng chịt với nhau, chứng tỏ nơi đây chẳng có ai săn sóc. Góc bên kia lại có một cái giếng nước.

Tất cả khu vườn này đều có tường cao bao bọc. Đúng là ngôi nhà cổ trong khu

vườn hoang.

Tiểu Tà tiếp tục đi quan sát trong vườn để tìm lối ra, nhưng bao quanh vẫn là tường cao che kín, nên Tiểu Tà bước qua hương khác.

Chợt Tiểu Tà nhìn thấy một ông lão đang luyện công. Tiểu Tà từ từ tiến về phía lão nhân nhưng lão vẫn không ngừng. Tiếng chưởng lực quyền cước của lão nhân vẫn phân phát phát ra liên hồi.

Tiểu Tà đứng nhìn một lúc rồi thầm nghĩ:

– “Chắc lão già này đã bắt mình về đây, song lão bắt mình để làm gì? Lão hẳn là một cao thủ võ lâm đây?”

Chẳng lẽ cứ đứng mãi thế này thật bất tiện nên Tiểu Tà thở sâu lẩm bẩm:

– Sợ quái gì? Có gì mà sợ?

– Nói xong, Tiểu Tà ưỡn ngực lấy hết can đảm đi đến trước mặt lão nhân cất tiếng nói lớn:

– Lão già thối tha kia! Lão là ai, tại sao lại bắt ta đem đến nơi ma quái này?

Lão nhân không đếm xỉa đến lời nói của Tiểu Tà mà vẫn điềm nhiên tập luyện rất hăng say.

Tiểu Tà tức mình la lớn hơn nữa:

– Lão già kia, ta là Dương Tiểu Tà, ta không quen biết với lão, tại sao lại bắt ta? Lão có làm người không nói đi.

Bấy giờ lão nhân mới lên tiếng trả lời:

– Ta không lầm! Chính ngươi là Dương Tiểu Tà đã nổi danh thiên hạ kia mà.

Tiểu Tà kinh ngạc kêu lên:

– à! Thì ra là vậy.

Rồi Tiểu Tà bật cười thích thú:

– Té ra lão đã biết ta nổi danh từ lúc vượt mười ba tần Thất Linh Cảm của Thiếu Lâm tự, chính vì vậy mà lão bắt ta, mà bắt ta để làm gì? còn lão tên là gì sao không nói?

Lão nhân không trả lời và cứ tiếp tục tập luyện.

Thấy vậy, Tiểu Tà mới chợt nghĩ đến cách trốn thoát nơi đây, nên mới lớn tiếng nói:

– Lão già ơi! Sao cứ luyện mãi thế?

Vừa nói được mấy tiếng, bất chợt Tiểu Tà phóng vút hai ngọn phi đao nhắm yết hầu của lão nhân, đồng thời quay người phóng về hướng tường rào định leo qua để trốn thoát.

Lão nhân chỉ cười lên một tiếng, ngón tay búng ra tức thì hai tiếng “Lặng

kể” vang lên và hai ngọn phi đao rơi ngay xuống đất.

Lúc ấy Tiểu Tà đã chạy đến bức tường, tưởng rằng sẽ nhảy qua đó, nhưng không ngờ lão nhân đã đến kịp và nắm lấy áo Tiểu Tà lại rồi xách cả thân hình Tiểu Tà đem trở lại chỗ cũ ném mạnh xuống đất nghe “Phịch” một tiếng, làm cho Tiểu Tà đau điếng cả người.

Tiểu Tà lại lồm cồm đứng lên rên rỉ nhưng vẫn nói:

– Mẹ ơi! Không biết lão có phải là người không đây?

Lão nhân cười lớn, tiếng cười chói tai gay gắt rồi nói:

– Tiểu quý! Người định trốn hả? Võ công của ta là đệ nhất thiên hạ, mà người định trốn sao?... ha... ha...

Nhìn ông lão có vẻ như một người điên nên Tiểu Tà càng tự trách mình tại sao lại bị một lão điên bắt mà không thoát được.

Tiểu Tà bực dọc hét lên:

– Không thèm chạy, ta không thèm chạy nữa đâu! Lão kia, người định giữ ta đến chừng nào đây?

Lão nhân không trả lời và lại tiếp tục luyện võ công.

Thấy lão không để ý gì cả, nên Tiểu Tà lại nói thêm:

– “Được lắm! Sớm muộn gì ta cũng chạy trốn thôi”.

Nghĩ vậy, Tiểu Tà cười nói:

– Ông lão ơi! Đừng có mãi tập luyện như thế, có hại cho thân thể, phải nghỉ ngơi lo cho tuổi già nữa chứ, nếu không sẽ chết nhanh thì thiên hạ vô địch của lão sẽ trở thành vô dụng đấy.

Lão nhân vẫn không ngừng tay nhưng liền nói:

– Thiên hạ vô địch thì ngày ngày phải tập luyện, không được nghỉ ngơi.

Tiểu Tà lại nói:

– Lão khổ công luyện tập như thế đâu phải là thiên hạ vô địch. Ta chỉ nghe lão tự xưng như thế, chứ thật ra lão có phải là võ công vô địch thiên hạ không?

Lão nhân trả lời ngay:

– Đương nhiên ta là võ công vô địch thiên hạ.

Tiểu Tà giả vờ không tin nên hỏi:

– Vậy ta hỏi lão, lão có đánh thắng nổi Hư Nguyên hòa thượng Thiếu Lâm không?

Lão nhân cười khà khà:

– Lão hòa thượng ấy nhằm gì. Lão ta chỉ chịu nổi ta năm hiệp là gãy đi rồi.

Tiểu Tà nghe vậy thâm than:

– “Thế này là nguy thật rồi! Gặp đại họa thật rồi. Chạm trán với lão này thì toi mạng mất! Mẹ ơi! Hãy cứu con. Hỡi Đức Quan Thế Âm, hỡi Như Lai phật, hỡi Ngọc Hoàng thượng đế hãy cứu con”.

Rồi đột nhiên Tiểu Tà la rống lên:

– Lão già! Hãy dừng lại.

Tiếng la quá lớn của Tiểu Tà quả nhiên đã làm cho lão nhân giật mình dừng lại ngẩn người ra, tức thì Tiểu Tà lao đến đâm liên tiếp mấy quyền vào giữa ngực lão ta và la lên:

– Lão là võ công đệ nhất thiên hạ ta không tin đâu. Dương Tiểu Tà này không phải yếu đuối, lão có gan thì hãy đọ sức đi, xem thử ai là vô địch thiên hạ.

Ông lão bị Tiểu Tà đánh mấy quyền vào ngực nên có cảm giác quyền lực của Tiểu Tà rất thâm hậu liền nói:

– Được thôi! Chúng ta đọ sức như thế nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Để ta thử sức lão trước vậy.

Ông lão tay chống nạnh nói:

– Cứ lại đây thử gì tùy ý.

Tiểu Tà mừng thầm bước đến trước mặt và bất ngờ vung tay phải điểm vào “Tê môn” huyết của lão ta làm lão cũng phải giật mình biến sắc nhưng lão liền kịp thời vận công đối phó làm cho ngón tay của Tiểu Tà suýt nữa phải trúng thương.

Tiểu Tà kinh hãi cố gượng cười, giả:

– Để ta đánh lão ba chưởng xem lão có chịu được không?

Thật ra vừa rồi Tiểu Tà định bất ngờ phóng chỉ để điểm huyết ông lão nhưng không thành, đành phải dùng chưởng vậy.

Ông lão cười nói:

– Võ công vô địch thiên hạ lại sợ ba chưởng của người sao, mười chưởng cũng không nhằm gì ta nữa kia mà.

Tiểu Tà không nói gì nữa, vận hết sức đánh vào ngực của lão. Một tiếng “Bụp” vang lên, Tiểu Tà có cảm giác như đã đánh vào một tảng đá. Hữu chưởng của Tiểu Tà bị tê liệt đau buốt nên chàng đành thối lui ba bước, kêu lên:

– Quả vậy võ công đệ nhất.

Ông lão thích thú về việc có người thử võ công với lão và công nhận lão có võ công vô địch, nên lão cười ha hả:

– Bây giờ thử tiếp gì nữa đây? Lẹ lên, lão không đợi lâu đâu.

Thấy hai phương pháp vừa rồi đều vô hiệu, trong lòng Tiểu Tà rất sợ hãi song vẫn tìm cách để lừa lão ta. Tiểu Tà nói cứng rắn:

– Bây giờ lão hãy nhắm mắt lại, ta đứng phía xa kia để phóng phi đao xem lão làm sao đối phó, nếu mở mắt là thua đó.

Ông lão vừa nhắm mắt vừa nói:

– Cũng được! Nhưng phải nhanh lên, lão không chờ lâu đâu nhé.

Tiểu Tà mừng thầm:

– Lão nhớ không được mở mắt đó, ta đi xa một chút đây.

Vừa nói dứt Tiểu Tà liền phóng đến chỗ bức tường và nói lớn:

– Lão già ơi! Ta phóng phi đao đây.

Tiểu Tà liền phóng phi đao rồi lập tức phóng người định vọt qua bức tường cao, nhưng vẫn không kịp nữa rồi. Lão già đã bắt được Tiểu Tà xách lại chỗ cũ.

Tiểu Tà cười khổ:

– Mẹ kiếp! Tại sao trên thế gian này lại có lão già như thế chứ?

Rồi Tiểu Tà lại hăm hở nói tiếp:

– Một lần nữa lão quả là vô địch, nhưng ta chưa phục, hãy bắt đầu thi đấu võ công đi.

Ông lão vẫn xách Tiểu Tà vừa đi vừa nói:

– Tiểu quỷ, ngươi lại định tìm cách trốn nữa phải không?

Tiểu Tà bị xách lên, tay chân quơ cào, la lên:

– Lão nói võ công của lão là đệ nhất thiên hạ, chẳng lẽ sợ ta chạy sao? Lão cũng chưa giao đấu với ta thì chưa chắc ai là đệ nhất? Hay lão đã sợ rồi, cứ nói đi.

Ông lão nhún vai rồi ném Tiểu Tà xuống đất, nói:

– Ai nói lão sợ! Lại đây, ngươi muốn giao đấu hay có trò nào nữa cứ nói, ta chấp nhận hết.

Tiểu Tà đứng lên uốn vai, ưỡn ngực:

– Chúng ta thi chạy. Thế nào?

Ông lão đáp ngay.

– Tốt thôi!

Tiểu Tà nhìn địa thế rồi nói:

– Chúng ta bắt đầu chạy từ bức tường bên này sang bức tường bên kia, có lẽ khoảng năm mươi trượng, lão bằng lòng không?

Ông lão đáp:

– Được, chạy đi.

Tiểu Tà nghĩ bụng lần này sẽ có dịp vượt qua bức tường và trốn thoát là xong.
Còn ông lão cũng thâm nghĩ:

– “Tên tiểu quỷ, chắc hẳn đã có mưu mô gì đây nhưng dầu có gì cũng không thoát khỏi tay ta được.

Nghĩ thế ông lão nói:

– Tiểu quỷ! Người có nhân cơ hội này để chạy trốn nữa không?

Tiểu Tà đáp ngay:

– Lão thiên hạ vô địch lại sợ ta chạy trốn ư?

Ông lão thét lên:

– Sợ cái quái gì? Hãy bắt đầu đi.

Tiểu Tà lấy một đồng tiền giơ lên nói:

– Ta ném đồng tiền này lên, khi rơi xuống tảng đá nghe “Keng” là bắt đầu chạy, ai đến trước là thắng đấy.

Dứt lời Tiểu Tà liền ném đồng tiền lên cao và khi đồng tiền rơi xuống là hai người chạy nhanh như sao xẹt.

Quả thật Tiểu Tà có sở trường khó ai bì kịp về môn chạy nên vừa chạy Tiểu Tà vừa đặc ý là sẽ thắng ông lão. Bởi vậy, khi đến bức tường Tiểu Tà vòng người qua nhảy ra ngoài, nhưng ngay lúc đó một luồng gió mạnh vụt ập tới đánh gục Tiểu Tà xuống đất.

Tiểu Tà đau đớn la lên:

– Tại sao lão lại lén đánh ta ngã thế này?

Ông lão giận dữ la lên:

– Chứ không phải ngươi muốn trốn sao?

Tiểu Tà cãi lại:

– Ai bảo ta trốn, chỉ vì chạy nhanh quá tất phải tuôn luôn ra ngoài, lão không thấy sao? Lão đánh ra rồi, định giết ta để rửa hận phải không?

Ông lão cố biện bạch:

– Làm sao ta thua được, ta đứng trước người một bước đây này.

Tiểu Tà bật cười ha hả làm lão ta tức giận vì không ngờ Tiểu Tà lại chạy nhanh hơn lão, nhưng không chịu thua nên nêu đủ lý lẽ ra biện bạch.

Tiểu Tà cười hề hề:

– Nếu lão chưa chịu thua, thì chúng ta cứ thử lại lần nữa.

Ông lão có vẻ bằng lòng đáp:

– Được lắm!

Cả hai lại vào tư thế chuẩn bị và tiếng “keng” vang lên tức thì một bóng người lao vút đi đó là ông lão. Còn Tiểu Tà không bỏ lỡ cơ hội, liền thụt lùi lại quay người phóng qua tường thật nhanh.

Trong khi đó, ông lão đắc ý vì đã đến đích trước, đứng lại cười ngạo nghễ rồi quay lại không thấy Tiểu Tà đâu cả, nên tức giận vừa la vừa lao đi tìm Tiểu Tà.

Còn Tiểu Tà sau khi phóng người qua tường rồi thì bên ngoài là khu đất hoang, cỏ gai dây leo chằng chịt làm Tiểu Tà không thể chạy liều, bởi vậy chạy không được bao lâu đã bị ông lão bắt lại đưa về chỗ cũ liệng Tiểu Tà xuống đất và nói:

– Hãy ngoan ngoãn giữ mạng của người đi, không ai có thể thoát khỏi tay lão đầu... ha... ha... ha...

Tiểu Tà rờ chỗ bị thương và thầm nghĩ:

– “Thật không còn cơ hội trốn thoát khỏi nơi đây nữa...”

Nghĩ vậy nên Tiểu Tà nói với ông lão:

– Được rồi! Đánh cũng thắng, chạy cũng thua, vậy tôi ở lại đây nấu cơm giặt áo quần cho lão vậy.

Ông lão lắc đầu:

– Khỏi cần, cơm có người mang đến, áo quần sẽ có người giặt, còn người hãy làm ơn ngồi đầu, ngồi đó là được.

Nói xong, lão lại tiếp tục luyện tập võ công.

Tiểu Tà không biết phải làm sao, chỉ ngồi ì xuống đất thầm nghĩ:

“Lão già này có thể là sứ giả của bọn Hắc y. Nhưng tại sao lão không giết mình và tại sao lão lại giam mình ở đây? Nếu mình không chết thì cũng không có cơ hội trốn thoát thôi”

Rồi Tiểu Tà lăn kềnh ra tiếp tục suy nghĩ và đi vào giấc ngủ trông rất yên lành.

o O o

Có tiếng ông lão từ trong nhà cổ vọng ra:

– Tiểu tử hãy thức dậy ăn cơm đi.

Tiểu Tà thức dậy đứng lên vươn vai mấy cái, vô tư đi vào nhà, thấy ông lão ngồi ăn cơm một mình.

Ông lão nói:

– Bữa cơm cũng đậm bạc thôi, ăn hay không tùy người.

Tiểu Tà không nói, ngồi xuống ghế và vội vàng ăn rất ngon lành.

Một lúc sau, Tiểu Tà hỏi:

– Ai đem cơm cho lão vậy?

Ông lão nói:

– Đệ tử của ta.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Đệ tử của lão ngày nào cũng đến đây sao?

Ông lão gật đầu:

– Đúng vậy! Mỗi ngày có người mang thức ăn đến cho ta.

Tiểu Tà liền đưa mắt nhìn quanh để tìm tiểu hoàn nhưng không thấy, bèn hỏi:

– Người đó đâu rồi?

– Về rồi, ngày mai mới đến.

– Lão là đệ nhất thiên hạ, vậy đệ tử của lão thì sao?

– Đương nhiên là đệ nhị rồi.

– Vậy đệ tử của lão học thành tài rồi mới cho xuống núi à?

– Hấn chỉ học võ công của ta chừng một năm, là có thể hạ được tất cả cao thủ võ lâm rồi.

– Vậy hấn tên là gì?

Ông lão lắc đầu.

– Ta không rõ.

Tiểu Tà nghĩ rằng: Ông lão này hành động khó hiểu, cả tên đệ tử cũng không rõ, không biết lão ta có điên khùng gì không?

Tiểu Tà vẫn nói tiếp:

– Vậy lão nhốt ta đến bao giờ mới thả đây?

Ông lão cười lớn:

– Nhốt ngươi cho đến khi nào ta chết thì thôi.

Tiểu Tà hỏi liền:

– Đến khi nào lão chết ư? Nhưng đến bao giờ lão mới chết?

Ông lão nói:

– Một ngàn năm nữa, vì ta là người trường sinh bất tử, ngay cả sắt thép còn không xuyên nổi người của ta thì làm sao ta chết được ha.. ha... ha...

Lão thích chí cười lớn chứng tỏ lời nói của lão là sự thật, càng làm cho Tiểu Tà kinh hãi. Tiểu Tà gằn giọng hỏi tiếp:

– Vậy lão giam ta ở nơi quái quỷ này mãi ư?

Ông lão đặc ý:

– Đúng vậy!

Tiểu Tà cười đau khổ, lo âu, nhưng cố nói:

– Lão và ta chẳng hề quen biết, tại sao giam ta thế này?

Ông lão nói:

– Lão thích bắt giam ai thì bắt vậy thôi.

Trầm tư một lúc Tiểu Tà nói:

– Thật ra, lão bắt ta chỉ vì đệ tử của lão nói ta là người nổi danh thiên hạ, nên lão bắt ta có phải thế không?

Ông lão không trả lời nên Tiểu Tà lại tiếp:

– Lúc nào lão cũng cho mình là võ công đệ nhất thiên hạ nên đệ tử của lão cho lão biết những người nổi danh trong thiên hạ, xúi lão bắt họ, chỉ nhằm khẳng định lão là đệ nhất võ công từ trước đến giờ chắc là chưa có ai thắng được lão.

Ông lão cười:

– Đương nhiên ta là thiên hạ vô địch.

Tiểu Tà nhận thấy, lão này có chút gì điên khùng vì cái danh vô địch thiên hạ, nên muốn nhân cơ hội này tìm hiểu tên đệ tử của lão, cũng như những sứ giả của Hắc y hoặc Thần Võ môn có liên quan với nhau không?

Tiểu Tà liền hỏi:

– Lão có đệ tử sao không ở đây hầu hạ lão hoặc luyện công với lão vậy?

Ông lão trả lời:

– Lúc trước hắc cũng thường đến nhưng bây giờ thì mỗi tối hắc mới đến, nên tối nay ta sẽ nhốt người vào phòng để người khỏi đi đâu được.

Tiểu Tà la lên:

– Sao? Lão nhốt ta lại ư? Không nhốt có được không? Ta không thèm đi đâu hết, ngay cả xem lão luyện công ta chẳng thèm đâu.

Ông lão lắc đầu:

– Không được! Đệ tử của lão có nói người xảo quyết lắm, nếu không để y thì người sẽ trốn thoát ngay.

Tiểu Tà vẫn cố nói:

– Ta và đệ tử của lão cũng chẳng quen biết thù hằn gì, tại sao hắc lại đối xử với ta như thế?

Ông lão đáp:

– Đâu cần gì quen biết hay thù hận. Hắc muốn bắt ai thì cứ nói là ta bắt

ngay, chẳng ai thoát được đâu.

Đến đây Tiểu Tà đã hiểu được thêm những điều bí ẩn có liên quan đến võ lâm giang hồ và không cần phải năn nỉ lão già này nữa, nên sau khi ăn xong lão đem Tiểu Tà nhốt vào phòng khóa cửa lại cẩn thận và lão lại ra vườn luyện công.

Bị nhốt trong phòng, Tiểu Tà liền rờ rẫm tìm kiếm bốn bức vách để tìm lối thoát nhưng hoàn toàn thất vọng. Tiểu Tà bực tức nhưng không còn cách nào hơn là nằm yên dưới nền suy nghĩ lão già ấy là ai? Võ công cực cao, tại sao cứ miệt mài tập luyện mãi?

Còn đệ tử của lão là nhân vật thế nào mà xảo quyết, sử dụng lão như một công cụ để đối phó với các cao thủ võ lâm của các đại phái, bang hội và hẳn sẽ không chết các võ phái đó.

Có một điều là tên đệ tử này chưa học được võ công của lão già nên phải lợi dụng lão ta. vậy hẳn là ai? Tiểu Tà rất muốn biết bộ mặt thật của hẳn.

Đến nửa đêm, cảnh vật yên lặng. Chợt nghe trước vườn vọng lại có tiếng người nói chuyện, nhưng cách xa quá, Tiểu Tà không thể nghe được điều gì rồi sau đó chỉ vọng lại tiếng chưởng lực cho đến canh năm thì mới dứt hẳn để trả lại sự cô tịch hoàn toàn và Tiểu Tà cũng chìm trong giấc ngủ.

Qua mấy ngày hôm sau, ông lão thả Tiểu Tà ra như ngày đầu.

Tiểu Tà hỏi:

– Thế nào, đêm qua đệ tử của lão có nói gì đến ta không?

Ông lão đáp gọn:

– Có!

Tiểu Tà hỏi:

– Hẳn nói gì?

Ông lão nói:

– Hẳn nói ta hãy giết người đi.

Tiểu Tà kinh hãi nhưng cố bình tĩnh nói:

– Như vậy lão đến đây là để giết ta ư?

Ông lão đẩy Tiểu Tà lui mấy bước và nói:

– Không sai.

Không để cho ông lão nói hết. Tiểu Tà liền thét lên:

– Lão già thối tha kia, lão tưởng võ công của lão là vô địch ư? Không đâu! Ta nói cho lão biết người có võ công đệ nhất thiên hạ là Phiêu Hoa Cung Chủ. Mẹ kiếp! Lão là cái quái gì chứ?

Vì tức giận và tìm cách cứu vãn tình cảnh nguy nan này nên Tiểu Tà phải nói

vậy, chứ Tiểu Tà thật tình không rõ lão già và Phiêu Hoa Cung Chủ có giao đấu với nhau chưa, gã chỉ nói bừa để dọa khiếp lão già.

Lão già lớ ngớ suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

– Vậy người có biết Phiêu Hoa Cung Chủ ở đâu không?

Tiểu Tà cười ha hả vì biết mình đã thoát nạn, lên giọng nghiêm chỉnh:

– Chỉ một mình ta biết Phiêu Hoa Cung ở đâu thôi. Vì ta là Phiêu thiếu chủ đây...

Tiểu Tà không thấy ông lão có vẻ ngạc nhiên nên không nói tiếp.

Bỗng lão già quát:

– Người nói bậy? Phiêu Hoa Cung không có nam nhi.

Tiểu Tà vừa tự xưng là Phiêu thiếu chủ, chẳng qua muốn dọa lão ta, ai ngờ lão biết về Phiêu Hoa Cung, như vậy thật nguy, nhưng nói tào lao là sở trường của Tiểu Tà nên Tiểu Tà vội chữa lại ngay.

– Lão nói cái gì vậy? Ta chưa nói hết lão đã chận lời thì làm sao hiểu rõ sự tình chứ? Lão có biết đâu Phiêu Hoa Cung Chủ rất có cảm tình với ta, muốn ta sẽ là Phiêu thiếu chủ, bởi Phiêu Hoa Cung chỉ toàn là nữ nhân, tại sao lão không chịu nghe cho hết chuyện mà vội nóng giận lên thế.

Ông lão “À” lên một tiếng rồi cười nói:

– Thì ra là vậy, lão không biết.

Rồi lão hăm hờ nói:

– Bọn cao thủ võ lâm không còn ai là đối thủ của ta, chỉ có Phiêu Hoa Cung Chủ là ta chưa gặp, vậy người hãy đưa ta đến đó, đánh hết bọn nữ nhi.

Tiểu Tà nhận thấy lão già này chỉ vì cái danh đệ nhất võ công mà có thể làm bất cứ điều gì, giết người, bị lợi dụng như một công cụ cho kẻ khác cũng chẳng cần biết.

Suy nghĩ một lúc, Tiểu Tà cười lớn:

– Lão có chút công phu như vậy mà muốn đánh bại bọn nữ nhi ấy? Ngay cả một ả tỳ của họ cũng chưa chắc đánh bại được, nếu đụng đến Cung Chủ của Phiêu Hoa Cung thì quả là lão không muốn sống nữa rồi.

Lão già la lên:

– Ta không tin.

Tiểu Tà nghiêm nét mặt.

– Không tin cũng phải tin. Lão không hiểu Cung chủ của họ rất lợi hại sao? Ta đã chạm trán với họ rồi. Thật khùng khiếp, chỉ đến gần thôi, chưa thấy động tĩnh gì cả mà ta đã nằm dài rồi.

Ông lão giật mình trợn mắt:

– Võ công gì mà lợi hại thế?

Tiểu Tà cười thầm nhưng miệng huênh hoang:

– Võ công ấy gọi là “Phượng Hoàng Liên Đan”, họ chỉ thổi một luồng khí trúng đối thủ thì đối thủ liền bất lực, nếu họ thổi tiếp thì có cách té lăn trên mặt đất, loại thần công đó mới là thiên hạ đệ nhất lão có hiểu không?

Ông lão ngớ ngẩn miệng lẩm bẩm:

– Kiệt khí thành hình! Kiệt khí thành hình. Thật có người như vậy trên thế gian này sao? Ta... ta...

Lão tỏ lộ sự bối rối thực sự làm cho Tiểu Tà cười thầm, hỏi:

– Thế nào? Lão vẫn còn cho mình là thiên hạ đệ nhất nữa hay không?

Ông lão kéo tay Tiểu Tà.

– Người hãy đưa ta đến đó, ta tìm họ để đấu thử xem có thứ võ công ấy hay không?

Tiểu Tà nhè nhẹ gỡ tay lão ra và nói:

– Đừng có vội. Ta thấy võ công của lão đâu có kém, chỉ cần một, hai tháng sau là có thể thắng họ ngay, tại sao lão không chờ đến lúc ấy chứ?

Ông lão hỏi ngay:

– Tại sao người biết ta chỉ hai tháng sẽ thắng họ?

Tiểu Tà cười, nói:

– Ta thấy tướng của lão tỏ rõ điều ấy ta nhờ sự phụ của ta chân truyền thuật tướng số nên mới biết được vi diệu tướng số của con người.

Tiểu Tà cười nói tiếp:

– Nói về võ công ta không bằng lão, nhưng về tướng số chắc lão biết đại danh của sự phụ ta là “Thiết Khẩu tiên sinh” phải không?

Ông lão lẩm bẩm:

– “Thiết Khẩu tiên sinh”... ta... ta không nhớ được.

Tiểu Tà liền vỗ vai lão già cười nói:

– Lão tuổi cao, trí nhớ phải kém đi cũng chẳng hề gì. Lão chỉ biết ta là đủ. Cứ xem ta như là “Thiết Khẩu tiên sinh” pháp danh là Tiểu Tà, có thể đoán trước ba ngàn năm. Vì vậy ta còn biết kiếp trước của ta là Chu Khiết Nguyên lão nhân nên kiếp này ta nổi danh thiên hạ là vậy.

Lão già cứ ngẩn ra nghe Tiểu Tà nói huyền thuyên không biết trả lời ra sao thì Tiểu Tà nói nữa:

– Lão hãy xem nơi trán của lão như có hào quang, thất khiếu thông thiên,

thần đình thẳng đứng, rất hiếm...

Tiểu Tà lại còn vờ ngạc nhiên “Ồ” lên một tiếng rồi nói tiếp:

– A! trên đầu lão có một viên ngọc và mười cái “Cát Lợi”, chỉ cần thêm một thời gian nữa là đủ mười hai “Cát Lợi” rồi. Lúc ấy, thân hình lão cứng như Kim Cang, lão thành vị thần tiên trường sinh bất tử.

Lão già nghe nói vui mừng khôn xiết, tưởng trên đầu mình có ngọc châu thật, nên lão thích chí nói:

– Cát Lợi Tử! Ta cũng có sao? Nghe nói chỉ có đệ tử nhà Phật mới có thôi. Còn ta...

Tiểu Tà chận lời:

– Không đúng đâu, vì đối với người luyện tập võ công lâu như lão mới có. Luyện càng cao thì Cát Lợi càng nhiều, giống như Hòa thượng ăn chay niệm Phật vậy. Ai niệm Phật nhiều thì “Cát Lợi” nhiều chứ sao. từ xưa đến nay chỉ có Đạt Ma Sư Tổ trên đầu có mười hai viên “Cát Lợi”, ta thấy lão đây chỉ còn thiếu hai tháng công phu nữa sẽ không khác gì Đạt Ma Sư Tổ.

Lão liền sờ lên đầu và hỏi:

– Vậy còn Phiêu Hoa Cung Chủ thì sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Người đàn bà ấy đã luyện đủ mười hai hạt rồi, nhưng vì là nữ nhân nên ngọc châu hơi nhỏ, nếu lão luyện đủ rồi thì chắc chắn sẽ hơn bà ta ngay.

Tiểu Tà lại sờ đầu ông lão nói tiếp:

– Ta nhìn đầu lão ta cho lão biết lão chính là Khương Tư Nha đầu thai để thống trị võ lâm và cũng là sao Tử Vi hạ phạm sau này sẽ trở thành Kim Hoàng Đế đó.

Ông lão vui mừng khôn tả:

– Thật vậy sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Nếu không tin, ta sẽ làm phép cho lão xem, lão sẽ biết kiếp trước của lão đã hai đời là Kim Hoàng Đế lúc đó là Văn Khúc tinh hạ phạm nhưng giờ đây Tử Vi Tinh còn oai lực hơn nhiều.

Ông lão lo ngại:

– Ta gần trăm tuổi rồi, sẽ chết bất cứ lúc nào, người có cách gì làm cho ta trường sinh bất tử không?

Tiểu Tà bầm bầm mấy ngón tay rồi nói:

– Nhất định là được. Số mệnh của lão được hưởng phước này, hơn nữa ta theo

phép của sư phụ sẽ giúp lão nhanh chóng thân thể trường sinh bất tử.

Ông lão lại hỏi:

– Tiểu huynh đệ, lúc này người bảo ta chỉ cần thêm hai tháng công phu sẽ đạt đủ mười hai viên “Cát Lợi” phải không?

Tiểu Tà quả quyết:

– Đúng! Nhưng trong hai tháng công phu này lão không được tiết lộ cho ai biết cả ngoài ta ra. Bởi vì lão là kỳ nhân trong thiên hạ, nếu lão nói ra đầu đó là người thân duy nhất họ cũng có sự ganh tỵ rất nguy hiểm.

Tiểu Tà nuốt nước bọt rồi nói tiếp:

– Sư ganh tỵ người thế gian cũng chưa bằng trời đất ganh ghét nên dù cho lão luyện được cả trăm hạt ngọc đi nữa cũng bằng thừa. Lão có biết không, ngày xưa Tề Bá Vương đáng lẽ làm vua, nhưng vì y không kín miệng nên Thượng Đế liền cho người khác làm, thiên cơ bất khả hậu là thế đấy.

Ông lão có vẻ thấm ý nên gật đầu hỏi thêm:

– Trong hai tháng công phu này ta cũng không được nói cho cả đệ tử của ta sao?

Trong thâm tâm của Tiểu Tà ngại nhất là việc này liền nói:

– Ta đã nói rồi, cho dù người thân nhất cũng không được tiết lộ, nên đệ tử của lão cũng không thể biết được việc này.

Ông lão gật đầu:

– Được rồi ta sẽ giữ kín.

Tiểu Tà gật đầu:

– Sau khi lão đạt được kết quả thì ta phải hy sinh tính mạng của ta, nghĩa là ta phải tự sát, đó là do lời thề của ta với sư phụ, có như thế phép ấy mới linh ứng...

Ông lão ngạc nhiên:

– Tiểu huynh đệ chết ngay sao?

Tiểu Tà đáp:

– Không phải bây giờ mà sau hai tháng công phu của lão được viên mãn và giờ phút lão đăng quang lên ngôi Kim Hoàng Đế ta phải lấy trái tim của ta để tế thần linh ứng phép nhiệm màu, như thế không phải là ta đã tử tự sao?

Ông lão giọng bùi ngùi:

– Lúc ấy ta sẽ chôn cất tiểu huynh đệ đằng hoàng.

Rồi chợt lão hỏi:

– Nhưng tại sao người hy sinh tánh mạng cho ta chứ?

– Vì Hoàng Thượng, tiểu thần phải hy sinh để làm tròn thiên mệnh giao phó.

Còn Phiêu Hoa Cung, Hoàng Thượng chớ lo, vì lúc đó Cung Chủ Phiêu Hoa Cung cũng tự đến quỳ xuống chấp nhận xin thua mà còn xin Hoàng Thượng ban ân cho được hầu hạ Hoàng Thượng nữa đó.

Ông lão thấp thỏm trong lòng giục:

– Vậy ta chuẩn bị luyện công phu, tiểu huynh đệ hãy bắt đầu làm phép hỗ trợ cho ta nhé.

Nói rồi lão liền ra vườn phía trước bắt đầu luyện công. Tiểu Tà cười thầm, vội vào nhà tìm các thứ vải may thành cái áo đạo sĩ, có hình bát quái sau lưng, phía trước là hình nhật nguyệt âm dương, tay cầm cái bình bằng đồng lắc lắc như cái chuông để bắt đầu làm phép và từ nay Tiểu Tà có thể đi lại mọi nơi trong ngôi nhà cổ, luôn luôn tìm cơ hội trốn thoát.

Khi nắng chiều sắp tắt, chợt có một cô gái khoảng mười ba, mang cơm đến ngôi nhà cổ.

Tiểu Tà nhìn thấy liền đón lấy nàng hỏi:

– Tiểu cô nương mang cơm đến à?

Thấy Tiểu Tà ăn mặc quái gở cô gái hoảng sợ vội nói:

– Huynh là ai sao tôi chưa gặp lần nào?

Tiểu Tà trấn an:

– Cô nương đừng sợ, ta là người mới đến là đạo sĩ pháp sư.

Cô gái bình tĩnh lại:

– Ông lão đâu rồi?

– Lão ta đang luyện công, cô nương tên gì, phục vụ cho lão ấy lâu chưa?

– Tôi tên Quế Hoa nhưng người ta thường gọi là Tiểu Hoa, đến đây được ba năm rồi.

– Cô nương có biết nơi đây là đâu không?

– Tôi không rõ, vì ba năm trước song thân của tôi dọn đến vùng này, nhà ở phía trước không xa.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Nàng có biết ông lão là người thế nào không?

Quế Hoa lắc đầu nói:

– Tôi không biết lão ấy, chỉ có đem cơm thôi, còn huynh là bằng hữu của lão à?

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng vậy, ta là bằng hữu của lão nên lão nhờ ta đến đây trừ trừ ma quái.

Quế Hoa tỏ vẻ khiếp sợ nhìn quanh rồi nói:

– Nếu không có việc gì tôi xin cáo từ.

Tiểu Tà vội nói:

– Đừng gấp, ta muốn hỏi nàng vùng này có quán rượu không?

Quế Hoa nói:

– Tất cả rượu thịt, gạo, các thức ăn khác, mỗi tuần đều có người mang đến để chúng tôi nấu và đem đến đây.

Tiểu Tà hỏi ngay:

– Vậy chắc nàng biết những người đã mang đến các thứ ấy chứ? Họ là nam hay nữ, y phục như thế nào, hoặc có điểm gì đặc biệt không?

Suy nghĩ một lúc Quế Hoa nói:

– Họ toàn là nam nhân mặc y phục màu đen, tuổi trạc tứ tuần, có khi đến một người có lúc hai, ba người nghe nói họ đến từ một thị trấn nhỏ cách đây vài ba chục dặm đường gì đó mà tôi không biết tên.

– Vậy lúc trước nàng ở đâu đến vùng này?

– ở Giang Gia Tập, gần núi Đại Biệt.

– Đại Biệt sơn đến đây nàng đi bao lâu và đi theo hướng nào?

– Chúng tôi đi ba ngày xe ngựa, chỉ chạy đường chính, theo hướng núi Từ Châu đến đây.

Quế Hoa nhìn Tiểu Tà và nghĩ rằng chàng muốn biết chuyện về mình nên cười nói:

– Nếu không có việc gì nữa, tôi xin cáo từ pháp sư để về vì mặt trời sắp xuống núi rồi.

Tiểu Tà nói thêm:

– Cô nương từ từ về. Ngày mai nhớ mang đến một ít rượu ngon để ta làm lễ trừ ma.

Quế Hoa gật đầu:

– Tôi sẽ nói lại với phụ thân để ngày mai đem rượu cho pháp sư.

Nói xong, cô gái gom đồ đi về. Còn Tiểu Tà ngồi thừ ra nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi, lẩm bẫm:

– Bọn này có thể liên quan đến Hắc y sát thủ.

Một lúc sau, Tiểu Tà đi ra chỗ ông lão luyện công xá một cái:

– Xin mời Hoàng thượng vào mời cơm. Hoàng thượng đừng tập luyện quá mức mà hại đến long thể, ăn xong rồi tập luyện nữa.

Lão già nghe vậy nhìn Tiểu Tà như một công thần đặc lực, cất tiếng khoái trá:

– Khanh nói đúng đấy. Trẫm đi ăn ngay ha... ha...

Vừa đi vào nhà ông lão nhìn cách ăn mặc của Tiểu Tà rồi hỏi:

– Tiểu huynh đệ đang mặc áo đạo sĩ đó sao?

Tiểu Tà nghiêm sắc mặt:

– Lẽ ra bốn pháp sư đây có y phục đẹp đẽ nhưng không mang theo đành phải chế ra y phục này để ngăn cản lũ yêu ma khuấy phá Bộ hạ trong lúc luyện công tìm “Cát Lợi Tử”.

Ông lão liền sờ lên đầu cười vui vẻ:

– Nghe tiểu huynh đệ nói, ta có cảm tưởng trên đầu ta đang ra Cát Lợi Tử đấy.

Tiểu Tà nói vào:

– Nhất định lão sẽ đạt kết quả mong muốn không hoài công đâu.

Ông lão càng thêm đắc ý, ăn cơm xong liền ra ngoài vườn tiếp tục luyện công để cầu “Cát Lợi Tử” chóng đến.

o O o